

Lemmer. Det var tilsidst for hans Øjne, som om Neergaards nøgne Hoved dukkede frem overalt i det halvt oplyste Kammer. Det var for alle hans overophidsede Sanser, som om den Dødes Skygge bevægede sig rundt i Rummet, . . . han syntes tilsidst endog at kunne fornemme Ligkulder trænge gennem Tæpperne i hans Seng. Hen over hans Ansigt strømme de i hede Bølger de regelmæssige Pust af Fru Engelhardts Aandedræt; men ogsaa disse fik ham til at fryse. Han tænkte: dér ligger nu hun og sover saa sødeligt som et uskyldigt Barn. Næppe er Liget af den, hun har elsket, bleven begravet, før hun lysten som en Abe gotter sig i en andens Favn. Hun har akkurat kunnet styre sin Utaalmodighed saalænge, indtil hans Dødsanmeldelse er forsvunden fra Aviserne . . . ikke en Gang, indtil Folkesnakken er forstummet om hans Navn!

Han vilde bort fra hende . . . helst straks. Synet af hende indgød ham med ét en saadan Væmmelse, at han ligefrem ikke udholdt hendes Nærhed.

Sagte, for ikke at vække hende, drog han sin Arm bort under hendes Hoved og stod lidt efter op. Han ansaa' det for rigtigst — ogsaa for hendes Skyld — at tage bort uden Afsked, at undgaa al Forklaring. Nede hos Portneren vilde han skrive en lille Billet, . . . blot med et eneste Ord: Neergaard!